

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan peaznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 16. mal. travna 1886.

List 16.

Govor

ob priliki posvečenja novega altarja v franč. cerkvi v N. M. 1886.

(Konec.)

Altar napravi... in prevleci ga s najčistejšim zlatom.
2. Mos. 30, 1, 3.

Melkisedeka gledate pred njim. Ta je daroval kruh in vino Vsegamogočnemu, ker je bil kralj in duhoven Najvišega. Jezus se zove duhoven po redu Melkisedekovem, ker se daruje vedno v podobi kruha in vina, in je tudi kralj in duhoven ob enem; — očitno je torej, da je Melkisedek kazal v podobi bodočega Mesija. —

Jako žal mi je, da se ni mogla doveršiti malarija okrog altarja lansko leto; — oj, kako bi se še le potem čudili, ako bi jo videli. Ker pa vem, kaj se bode našlikalo, vam tega pač ne morem zamolčati. Pa kaj vendar? — Kaj družega nego življenje Njega, ki so ga v predpodobi kazali možje, katerih podobe sem vam ravnokar razlagal; kaj družega nego življenje Njega, ki v tabernakeljnu res prebiva skrit v podobi kruha? Videli bodete v par mesecih pet prelepih podob iz življenja Jezusovega. — Da, boljših, primérniših podob bi si ne bil mogel nihče izmisliti kot so ravno te, ki bodo obdajale tu Najsvetejše!

Ali kaj pa naj rečem o altarji samem? Ne vem, kje bi našel besedi, da bi Vam njegovo krasoto dostojno popisal? Pa kaj hoče tu jezik? oči, oči so čut, ki ima ta svoje opravilo. Le pogledajte novi altar! se mu li ne čudite? Bolj ko ga človek gleda; bolj želi oko še gledati ga. Umetno vam je izsekan iz marmeljna — iz kamna. vsaj predstavlja Njega, ki je pravi vogelni kamen sv. cerkve, Jezusa Kristusa. Na sredi imate preumetno izdelano hišico Božjo, tabernakelj; kjer vam biva, od koder bode stopil v sto in sto serc ponižan v podobo kruha sam Bog, Najviši. Tu čaka, da se mu pridemo klanjat — molit njega — stvarnika nebes in zemlje; oj, ne pustimo, da bi ga samo nevidoma molili nebeški duhovi, katerih podobe so iz kamna usekane ob straneh tabernakeljna, hitimo tudi mi radi semkaj pred božji tron. — Pa kako naj se mu bližamo, kdo sme stopiti pred Najsvetejšega? „Kdo bode prebival na Tvoji sveti gori? kdo v bivališčih Boga Jakobovega? — Kdor ima nedolžne roke in čisto serce.“ (Ps. 14, 1). Tako nam odgovarja psalmist; — in ravno to nam kažeta

svetnika, ktera vidite na desni in levi prekrasnega tabernakeljna — sv. Jožef in sv. Alojzij. Sv. Jožef, mož po sercu božjem, mož, ki je živel tako sveto in čisto, da je bil vreden postati deviški ženin Matere Božje, varh Boga samega. Na zemlji je zapovedoval Mariji kot svoji ženi, veleval Jezusu, Sinu Božjemu, in ta ga je zval celo svojega očeta; — koliko pa potem pač ne premore v nebesih, kjer vživa plačilo za svoje junaške kreposti! Zato ga ne čestimo le kot posebnega varha naše dežele, marveč ga je postavil prejšnji papež Pij IX tudi varha vsemu katol. svetu. Čestimo ga, priporočajmo se mu; po njem hitimo k Jezusu zlasti s tem, da posnemamo čednosti njegove: čistost in ponižnost; pokorščino in vdanost v voljo božjo. — „Blagor jim, ki so čistega serca, ker oni bodo Boga gledali! (Mat. 5, 8); nam pa govori na levi mladenič z lilijo v roki, sv. Alojzij, on, angelj v mesu, kakor so ga zvali, ko je še hodil po zemlji. Mlad je bil po letih, ali star po čednostih: nedolžnost in pokora, ponižnost in gorečnost, ljubezen in nepremakljiva stakovitnost, angeljska čistost in neumorna pridnost. — Studentje, ki hodite v cerkev ali bote zahajali v to svetišče — tu na levi tabernakeljna imate zgled, kakovo bode vaše življenje, da bodete veselje starišem, radost učiteljem, ponds domovini, sebi v pravo neumirljivo srečo. Tudi sv. Alojzij vam govori z besedami Jezusovimi: Zgled sem vam dal, da kakor sem jaz storil, tako tudi vi delajte“ (Jan. 13, 15.)

Kdo bode prišel h Kristusu? kdo? Povedal je on sam: „Kdor hoče za menoj priti, naj zatajuje samega sebe, vzame svoj križ vsaki dan ter hodi za menoj (Mat. 16, 24). Ponižal je sam sebe ter bil pokoren do smerti, in sicer do smerti na križu. (Fil. 2, 8.) Izvolil si je ubožtvo, ne bogastva; govoril je: Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? (Mat. 16, 2.) Djal je: Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen. (Mat. 11, 29.) Kdor tako dela, ta bode prišel k Jezusu. —

In glejte! tacih dveh mož podobi imate na novem altarju. Na desni je sv. Ljudovik škof in na levi sv. Bonaventura, kardinal. Oba dva sta bila imenitna; obadva bi bila dosegla lahko na zemlji veliko čast — premoženje, slavo, ker sta bila zmožna, učena — sv. Ljudovik celo iz kraljeve rodovine Neapolitanske. Toda zavergra sta čast in svetno slavo; imela sta vse posvetilo po besedah sv. Pavla „le kot blato, da bi le Kristusa pridobila.“ (Fil. 3, 8.) Zaničevaje svet in njegove darove sta se oblekla v ubogo spokorno oblačilo sv. Frančiška

serafinskega ter posnemala svojega Gospoda v ljubezni, v poterpežljivosti in zatajevanju samega sebe. Dasi so ju povzdignili papeži zoper nju voljo na visoko stopinjo, kajti Ljudovik je bil škof, Bonaventura celo kardinal — sta vendar le ostala do smerti ponižna frančiškana, zaničevaje vsako tako zločnost, da, sv. Ljudovik kot škof celo na mehki postelji ni hotel spati, akoravno je bil iz kraljeve rodovine; razgarnil je le svoj plašč na tla ter se vlegel nanj. Pač podoben je bil v tem začetniku svojega reda, sv. Frančišku, ki je tudi na tleh ležé izdihnil svojo dušo v roke svojega stvarnika. — Kako potreben je vaju izgled, o imenitna svetnika, kako potreben posebno dan danes, ko se vse dervi po časti in denarju, po zločnosti in veselju; ko je zatajevanje, mertvenje samega sebe postalo tako redka reč, dasi je to kristjanu neizogibno potrebno! Preljubi, po zgledu taciš mož se ravnajmo. Ne skerbimo preveč za svet, ne govorimo tako poterto: „kaj bomo jeli ali kaj bomo pili.“ (Mat. 6, 31), vso skerb na Boga zvernimo, ker njemu je skerb za nas“ (I. Pet. 5, 7) — in prišli bomo k Jezusu, ki prebiva ves ponižen v tabernakeljnu.

Naj torej pregledujemo altar, kakor koli — vzklikniti moramo: neizrečeno si lep! — Pa skoraj bi bil nekaj pozabil! — okna, prelepa gotična okna, kaj pa naj rečem o vas? — Okno daje luč očesu, da vidimo v stanici. Ali ta okna, kakovo luč nam vi delite? Ljubko se preriva skozi barvano steklo, milo zadeva naše oči — toda še drugačno luč nam sipljete: — ne le telesnemu, ampak tudi duhovnemu očesu svetite; — od vas prejemo luč nebeško! — Pa kako to? — luč nebeško? Da, tako je! Kaj pa je drugzega nego nebeška luč prelepa podoba Tvoja, sv. Leonard za altarjem? ali ob straneh nam li ne svetita s svojim prekrasnim zgledom kakor božje solnce moža sv. Anton Padovanaki in sv. oče Frančišek, ti ljubimec sv. uboštva? in ženi Elizabeta, iz tretjega reda in sv. Klara, prva prednica drugzega reda? Kako svetlo nam kažejo vaše podobe v prekrasni luči: „Bodite posnemalci naši, kakor smo mi bili posnemalci Kristusa Jezusa!“ (I. Kor. 4, 16.)

Oj, koliko bi se dalo še o tem govoriti! koliko podučljivega na vesti; ali ne smem, ker čas hiti! ne pripušča!

Pa čujem reči: „Čemu tolika potrata, čemu vse tako dragoceno? Pervi naš altar je bil sramotni križ, na katerem je Gospod izdihnil svojo dušo: — gotovo tudi sedaj ne zahteva tolike krasote?“ — Ti, ki tako govoriš, pač ne veš, kaj praviš. Bog ne zahteva, in kaj hoče zahtevati, ko je vse njegovo. Ali vpraša se, je pa li kakova reč od ljudi za Boga prelepa, predraga, bi-li mogli kdaj preveč storiti za njegovo čast? — Glejmo v stari zakon. David je pripravljaj mnogo let tvarino za zidanje tempeljna v Jeruzalemu. Govoril je: „Delo je veliko, kajti ne pripravlja se bivališče človeku, ampak Bogu. Po svojem uboštvu sem pripravljaj stroške za hišo svojega Boga: zlata in srebra, brona, železa, lesa in druzega kamna in marmeljna na kupo“ .. Salomon, njegov Sin, kako dela tempelj? Blizo 200.000 ljudi je gibalo roke celih 7 let. Z daljnega Libanona je dal privedi drazih cedev; iz čistega zlata so bile vse posode, svečniki, mize, altar. — Pa za koga tolike priprave? Pač za Boga, ali vendar v tem tempeljnu ni prebival Gospod, marveč le v senci; in vendar se je na one zlato mize pokladal le navadni kruh; in vendar se je na tem altarju klala le neumna živina. Ali v naših tempeljnih, v naših cerkvah Bog res osebno prebiva; na naši mizi je kruh nebeški — Jezus sam, — na našem altarju se daruje nedolžno Jagnje nebeško za spravo vsega sveta! — Nikdar, nikdar, ne moromo storiti preveč, nikdar ne dovolj!

To so pač dobro spoznali kristijani v prvih stoletjih; zato so tudi delali jako dragocene altarje, berž ko je bila dobila prostost vera kerščanska. Bili so celo altarji napravljeni iz čistega srebra, okrašeni z drazimi kamni. Pulherija, sestra cesarja Teodozija v 5. stoletju, je ukazala celo napraviti oltar iz čistega zlata, ter ga je ozaljšala z biseri in drazimi kamni! — Še enkrat rečem, za božje veličastvo ni nikdar preveč. Bodimo hvaležni, da se je preskerbelo tudi našemu mesticu tako krasno delo v slavo Najvišjemu — pa tudi v ponos mestu samemu!

Ko je bil David povedal, koliko je uže pripravil za zidanje tempeljna, je djaj zbranim Izraelcem: „Tudi vi svoje roke polnite z darili ter jih darujte Gospodu!“ In poglavarji in ljudstvo so dajali darov z veselim srcem za hišo Gospodovo. David je bil vesel ter je djaj: „Češčen bodi Gospod Bog Izraelov! Tvoje je vse, in kar smo prinesli, iz tvojih rok smo ti vernili.“ .. Predragi poslušalci, blagorodna gospoda, prav podobno smem govoriti danes jaz. Davidu enako je spravljaj ta samostan več let, da okraši hišo Gospodovo; toda veliko, jako veliko še manjka; kajti altar je drag, ker je jako lep! Tudi jaz si prederzmem reči: „Napolnite svoje roke z darili za altar Gospodovo.“ Mnogo, jako mnogo se je uže storilo, — ali ker še manjka — naj se ne ustraši nihče še enkrat poseči v žep, če tudi malo bolj globoko. Z veseljem prinesite danes novih darov; vsaj niso namenjeni človeku, ampak Bogu samemu! Kdor daje vbogaimo, Bogu posojuje na obresti; kaj pa naj še le rečem, ako da Bogu naravnost v njegovo čast, v povišanje njegovega imena? Prejel bode uže na tem svetu — ne stoterno, ampak tisučerno plačilo — in na unem večno plačilo v nebesih. Glejte, kolikokrat se bode tu opravljaj najsv. daritev vsaki dan: pri vsaki bode Gospod gledal milostljivo na nje, ki so kaj pripomogli, da se je postavilo lepo delo, — ali pa bode tolažil njih duše, če bodo morda v pekočih vicah. Vsi ti svetniki, ki obdajajo tabernakelj, bodo prosili za dobrotnike tega svetišča. Serčnost torej; vsaj poznam, da imate dobro, za vse lepo in blago vneto serce; — serčnost! vdeležite se daritve vsi, vsak po svoji zmožnosti! Nihče naj ne misli, jaz sem preubog; veliko ne morem dati, malo pa ni vredno. — Ne, tudi samo en sold se sprejme hvaležno in Vsegamogočni ga bode poplačal obilo — On, ki je pohvalil v tempeljnu vinar uboge vdove! „Kdor ima mnogo, naj da mnogo; kdor pa malo, naj vsaj od malega rad podeli“ (Tob.) Gospod, vsegamogočni, dobrotljivi Oče nebeški, naj obudi in ohrani v vas dobro voljo, darove vaše pa obilno poplača tukaj in enkrat tam nad zvezdami. Amen.

Dr. J. Marinko.

Čertica iz življenja Don-Boskovega v Torinu.

Slišali ste že o Don-Bosku v Torinu, o njegovih brezštevilnih odgojilnih napravah, o pobiranji ubožcev in sirot po vseh ulicah, o njegovih gojencih, ki so postali naj znamenitiši delavci, opravniki po naj višjih in naj vplivniših službah, o njegovih obširnih misijonih po Patagoniji v Ameriki. Ravno ta je nedavno zidal novo cerkev sv. Frančiška Salezija v Torinu in dobro leto ali nekaj več je, kar je zidati začel novo cerkev Jezusovemu presv. Sercu v Rimu.

Ta v resnici čudoviti — sej tudi čudodelni mož, ki ima zdaj okrog 70 lét, je doveršil že nezmérne dela in reči, pa vse med silnimi vojskami, vojskami naj več z osebami z naj viših, veri sovražnih krogov. O tem možu in njegovih boritvah naj vam predložim za zdaj

le eno samo čertico, iz ktere bode blagi čitatelj še bolj spoznal velikost tega značajnega moža.

Velika naprava Boskova v Torinu, v kateri ima akoro vse šole z bogoslovci vred, in malo da ne vsih umetnij, se imenuje „Oratorij sv. Frančiška Salezija.“ Vidil sem ga sam l. 1870 in občudoval. Začnimo tedaj po Salezijanskem listu (Bolletino Salesiano), kateri se piše in tiska v tej sami napravi.

Oratorij sv. Frančiška Salezija se je počel med batinami, rasel med batinami, in sredi med batinami življenje nadaljuje. V resnici, od terpinčenja in pretepanja nekega dečka po sakristanu v cerkvi sv. Frančiška Asiškega v Torinu je Don Bosko povzlel priložnost, da je pričel Oratorij v korist zapuščene mladine. In ko se je naprava razvijala in razcvetala, je bila šibana in tepena, preganjana — zdaj od posameznih in zasebnih, zdaj od očitnih in vradnih oseb, in prišlo je že do dlake, da bi vse bilo zaterto in ugasnilo. Bili so sovražniki silni, močni in divji, vendar naprava stoji, cvete in se vedno razširja kakor košato, obširno drevo, ki sprejema v svojo senco tisuče in tisuče mladenčev. Stéza pa svoje korenine daleč še v druge dežele, poganja nove mladike, ki se enako razraščajo v naj viša drevesa, obsenčujejo tisuče sirot tudi še drugih narodov. — Opustivši zdaj drugo, pogledimo borbo, ki se je po drugih bojih zopet pričela ali prav za prav nadaljevala l. 1862.

Na čelu hudovoljnih sta zdaj stala: kavaljere (vitez) Štefan Gatti, divizijski glavar v ministerstvu očitnih nauk, in komendatore Selmi, apotekar iz Modene, od nekoliko časa pa kraljevi naučni oskerbnik za Torinsko okrajino. V to službo ga je bil spraval Karol Ljudovik Farini, mož enake moke, modeneški diktator, pozneje minister za notranjstvo.

Predno to zelo zanimivo obravnavo dalje snujemo, naj vmés vtaknem to, kakošen je bil konec tega hudobnega ministra Farini-a.

L. 1885 je list „Säck. Volksblatt“ pisal: V tem letu se verši 25letnica prav posebnega kalupa. Bilo je namreč 2. kim. 1860, ko je Viktor-Emanuelov minister Farini imel shod s takratnim francoskim cesarjem Napoleonom III, in to v ta namen, da sta se posvetovala, kako bi papeža oropala njegove cerkvene države... Ravno deset lét pozneje, 2. kim. 1870, imel je Napoleon III shod drugzega kopita, kateri mu je bil najberže manj všeč kot uni prvi, namreč pri Sedanu s pruskim kraljem, kjer je bil lišjak Napoleon III prisiljen dati se vjeti pruskemu kralju z vso svojo armado... Tako je bil plačan Napoleon III za ostudni rop. Laški minister Farini pa se je zmešal in končal je svoje življenje v norišnici! Govone, laški vojni minister, ki je bil tolovajski napad zoper cerkveno državo zveršil, je bil tudi obnorel, z okna skočil in je vsled tega umerl. In Viktor Emanuel, ki se je framasonom dal rabiti za orodje k tako malopridnemu djanju, je umerl v grozno žalostnem stanu. Strah je bilo gledati ga. — (Toliko dopis; omenili smo že pred kaj časom, kar je pravil zanesljiv gospod, da se je ta nesrečni kralj bil razpočil.) Zdaj pa „Bolletinovo“ poročilo dalje v posnetku.

Ti zloglasni možje so se to pot spravili nad Boskove šole, češ, da niso postavne. Osnova njihove borbe se je glasila nekako tako le: — Boskotovi šolski učniki nimajo postavne diplome ali učiteljske pravice; v naglici ne bode mogel dobiti in plačevati potentiranih učiteljev, ker njegova naprava živi ob milošnji in šolsko leto se je že pričelo: primorajmo ga tedaj, naj se oskerbi z opravičenimi profesorji, in tako se nam bo posrečilo zapreti mu šole.

Tedaj na delo! Pervi je šel v „batalijo“ kraljevi oskerbnik (il regio Provveditore), in zahteval je od Don-Boskova postavne pravice za učnike. Le-tá mu pošlje

njih imena, kar pa tiče diplome, je pristavil, da se bodo z njimi oskerbeli, kajti že nekaj lét obiskujejo univerzo v Torinu. Razun tega je opomnil, da kakor šole usmiljenja in dobrodelnosti v prid ubožnim mladenčem so bile že čez 20 let od šolskih višjih priporočevane, in sicer od kraljevega oskerbnika in od naučnega ministra samega, puščena jim je bila polna naučna svoboda in nihče ni prašal po diplomi. Minister Lanza sam mu je l. 1857 pismeno zagotovil, da mu želi pomagati z vsimi pomočki, kar jih ima v svojem področji, da bi te šole dosegle razcvét, kar je največ mogoče.

Vsled tega tedaj je Don Bosko oskerbitelja prosil, naj te učnike poterdi, saj dotlej, da naredijo poskušnje. Toda Selmi ni poslušal, bil je nepreprosljiv in zahteval je, da naj si oskerbi ali postavnih profesorjev, ali pa naj šole zatvori.

Kadar tedaj Don-Bosko vidi, da je tako slabo opravil, skuša zaslišanje dobiti pri ministru Mamiani-u, ki je imel v oblasti očitne nauke; pa zastonj. Poslal mu je prošnjo, pa ni dobil na njo odgovora.

Potem gre in govori z Gattom, kateri se je delal priljudnega in mu svetoval, naj učnike podverže poskušnji, da dobijo spričevanja spretnosti za nauke. Tako je govoril, ker je menil, da Boskotovi učniki so tisuče milj od tega, da bi se mogli podvreči naj težjim spravevanjem; ko je pa čutil, da so pripravljene za poskušnjo, si je na vso moč glavo ubijal, kako bi jim k poskušnji pot prepregel.

To počenjanje je Boskova prepričalo, da Gatti na vse kriplje gre na to, da se zapró njegove šole. Od tod je prav očitno, kako se mračne liberalne moči luči bojé, ker jih je tako groza pred katoliškimi šolami. Zato se tudi po vsih deželah tolikanj péhajo, da bi katoliške šole čisto v svoje roke dobili, mladini glavo s praznimi marnjami, celo z vražami, z nečistimi zblojami napolnili, jih popačili, okuzili, v brezverstvo zapeljali. Naj le kdo n. pr. opazuje, kako neslane berila jim vlevajo kupovati in čitati, namesto zdrave dušne hrane!

Bosko, poln upanja v Boga in ko je vedil, da kraljevi oskerbnik po začasni poti zamore učnike poterditi sáj za tisto leto, poskusi še pri njem. Ni pa več pisal in tudi ne iskal posredovanja, ampak sam osebno je šel k Selmi-u. Bilo je mesca grudna 1862.

Potem ko je moral več ur (!!) čakati v predsobi, je bil poslednjič dopušen pred oskerbnika. Po mučnih popraševanjih in od človeka, ki je bil svedok tega zaslišanja, je pisavec zvedil bistveno, kako se je to zaslišanje po bistvenem godil.

Bahaško na naslonjači sedeči oskerbnik je odkazal ubogemu duhovnu, da naj se preden vstopi; potem je začel tako-le:

Mi je tedaj čast imeti pred seboj glasovitega „jezuita,“ še celo učenika jezuitov... S tem imenom je hotel reči, da Don Bosko je sovražnik novošegnih naprav.

Po tem vvodu nadaljuje dosti časa z marnovanjem zoper duhovne, mnihe, papeža, zoper Boskove šole in njegove bukve. Govoril je Selmi s toliko zagrizenostjo in rabil take psovke, da bi bil moral tudi pohlevni Job zgubiti poterpežljivost. Don-Bosko je o tej priliki morebiti mislil na besede Jezusa Kristusa, s katerimi opominja vernike, da naj se veselijo, kadar bodo preklinjani in z vsimi ostudnimi besedami pitani zaradi Njega, in je ves ta vihar očitani sprojél z mirnim duhom in s pohlevnim smehljanjem na obrazu. To častitljivo obnašanje Don-Boskovo, tako nasprotno Selmievemu, je le-tega grozno razkačilo, vprè vnaaj dvoje oko, kakor dva goreča opla, in kakor béšen mu reče: Kaj je to? jest sem iz uma od jeze, in vi me zasmehujete?

— Gospod komendatore, odgovori Don-Bosko, ne gre mi na sméh iz zaničevanja do vas, temuč ker govorite o stvaréh, ki mene ne tičejo.

— No kaj? Ali niste vi Don-Bosko?

— Pač da, sem.

— Niste li vi vodja šolski v oddelku Valdokko?

— To je, da sem.

— Niste — li Don-Bosko, zloglasni jezuit in jezuitovalec?

— To mi ni jasno.

— Ali pa ste mar bébec?

— To soditi, prepustim vam, „Signoria.“ Ako bi tudi jest hotel rabiti enake imena, imel bi tvarine in vzrokov zadosti natezati jih; toda lastnja spodobnega deržavljana, dolžna spoštljivost do vsih višjih, potreba, oskerbeti več stotin ubozih sirotkov, to mi svetuje, da naj molčim, — še več, da sprejemem vse z mirnodušnostjo, in prositi Vaše gospostvo, me dobrotno poslušati. — Te besede, ki so bile navdihnjene s prečudno potepeljivostjo in ljubeznijo, so zbudile nekoliko hladú v razdraženem duhu oskerbnikovam, ki se je vernil k boljším občutkom in rekel:

— Kaj tedaj so te vaše šole, za ktere prosite prednosti?

— To je zbirka ubozih dečkov, pobranih po raznih krajih Italije in družih narodov, in ti se napeljujejo, eni k šolstvu, drugi h kaki umetnosti ali rokodelstvu, s čimur bi si zamogli svoj dan pošteno kruh služiti.

— Jih imate — li mnogo?

— Ako štejem zunanje, imam jih čez tisuč.

— O che diavolo (kaj besa)! čez tisuč? Pa kdo vam daje plačo, da morete oskerbovati toliko mladenčev?

— Jest nimam plače od nikogar; plače si nadjam od Boga samega, pravičnega plačevavca dobrih dél. Tudi dohodkov nimam za zderževanje teh dečkov; in zato se trudim od jutra do večera, da jim oskerbljujem živeža in obleke. —

Pri teh besedah oskerbnik ni le prihajal vedno bolj miren, ampak tudi priljuden, in je (milostno) rekel Don-Boskotu usesti se, ter je nadaljeval:

— „Čujte, gospod Bosko: mislil sem, da ste kak slaboglavec, zdaj pa previdim, da sem se motil, zakaj slaboglavec ni zmožen kaj tacega početi. Toda, zakaj vender ste tako nasprotni vladi in njenim oblastim?“

— Gospod komendatore, mene veže dolžnost oporekati zoper to Vašo poslednjo terditev. Že čez dvajset let je, kar bivam v tem mestu, in vedno sem vžival dobrovoljnost svojih sorojakov in vsih verst meščanov, pa nikoli se mi ni očitala nepodložnost do javnih oblasti. V to kličem na pričo svoje življenje, svoje besede, svoje pridige, svoje knjige. Do tistega časa, ko so bili Piemončani svoji lastni gospodarji in so bile javne službe v njihovih rokah, so moje djanje vsi spoštovali; še le odkar so mnoge častne službe prišle v inostranske roke (nimam pa namena govoriti od vas), sem postal metla neblagih. Le-ti, sami nezmožni oskerbljevati nesrečnih sinov našega naroda, sovražijo in zaničujejo tiste, ki jih oskerbljujejo, tudi delajo zakletev, da bi zaterli dela, ki so nas stale toliko premoženja, truda in póta. —

Na te odveč jasne besede, da bi jih ne bil razumel kraljevi oskerba, ki je bil ravno sam tujic, mu besedo preterga, rekoč: Počakajte malo; vi morebiti mislite, da jest — kakor inostranec — sem vaš sovražnik?

— Ne, gospod komendatore, sej ravno zato sem naredil izjemo. Mislil pa neke gotove ovaduhe, ki žertvujejo blagor svojih sodeželanov, ker donašajo laži in obrekovanja z namenom, da bi se za stopnjo najprej

pomaknili v svoji službi, ali pa da kaj cvenka vjamejo. Ti malopridni ljudje so kuga deržavljanskega občinstva.

(Konec nasl.)

Marija-morje bridkosti.

Ko je prerok Jeremija videl muke kraljice mučnikov, zaklical je: „Tvoje bolečine, o hči Sijonska, so tako velike kakor morje!“ Tako izverstna primera pa nam kaže komaj senco pravih bolečin in serčnih bridkost najsvetejše Device: lahko si sicer mislimo, kako daleč se razteguje na širjavo, dolgost in globočino; silnih bolečin najsvetejše Device pa zapopasti nam še v nebesih ne bo mogoče.

Ali je pa Marija bila že v prvem trenutku svojega bivanja na zemlji zakopana v brezno bridkosti? Ali je morebiti že takrat meč, katerega je starček Simoon napovedal, njeno serce prediral? To si smémo misliti, kajti Marija je bila že v trenutku svojega brezmadežnega spočetja obdarovana z razumom in Jezus je stanoval v njenem sercu. Ako se pa Jezus kam vséli, pravi Bossuet, se zgodi to le z njegovim križem in On prinese vse ternje seboj. — Pa ne skušajmo se v skrivnost podajati, katere nebesa niso hotela razodeti zemlji in zadovolimo se s tem, da pojasnimo besedo „Morje britkosti,“ zadovolimo se z razlago, katero nam podajajo skrivnosti žalostnega dela sv. rožnega venca.

Marija se nam najprvo pred oči stavi, kako prenaša z Jezusom breme odrešenja sveta. Dasiravno nam sv. evangelij ne poroča, če je bila pri vsakem bridkem dogodku Jezusovem navzoča, je vendar bila med sercem Jezusovim in Marijnim tako tesna zveza, da je žalost Gospodovo sočutila ter z Njim vred pila grenki kelih, katerega je imel Jezus v blagor sveta do čistega izprazniti.

Tako je bila vsaj v duhu navzoča pri bičanju Jezusovem. Videla je divje rabeljne, kako so v potokih prelivali kri njenega božjega Sina. Njegovo vse telo je ena rana. — In ti hudobni duhovi v človeški podobi so prej tepenja trudni, kakor nedolžno Jagnje tepežev trudno. Nova muka čaka Gospoda. Rabeljni spletejo krono iz dolgega ostrega ternja ter mu jo pritisejo na glavo, pred njim poklekujejo, in ga kot kralja Judov zasramujejo. Terni na vseh stranéh predirajo v njegovo glavo in kri teče v potokih. Lasje, čelo, lici in brada — vse je s kervjo zalito... O uboga Mati, ki mora viditi v takem stanu svojega Sina. — Marija je z Jezusom vred s ternjem kronana.

Nato Marija zasliši krič derhali:

„Križaj ga!“ Križaj ga!“ *) vidi Jezusa, obleženega s težkim križem kako ga mora vleči na Kalvarijo ter

*) Ravno ko to pišem in vrnjavam za véliki teden, se prav živinsko derejo neolikani in pijani pobi, ki vsako leto ravno v najsvetejšem času posta hodijo na ogled zarad vojaščine in po mestu tako gerdo tulijo, da se mi sdi, kakor bi slišal terdovratne jude kričati: „Križaj ga! — Križaj ga!“ In zaré taki ostudneži delajo prav judovsko, ker tihi, naj svetejši čas 40dankega posta tako hudo skrunijo! Kako bodo srečni taki mladenči, naj še gredó v vojaštvo in na vojsko, ali pa se domu k staršem vernejo! Pregovor pravi: „Z Bogom začni vsako delo — in bo dober tók imelo.“ To naj veljá tudi o vojačenju: naši poslanci in dotične vradnje naj pokažó, da se ta tehtni posel godi spodobno in o takem času, da ne bo tako skrunjen tako sveti čas, kakor je sveti 40danški post. To pišemo, ker želimo mir katoliškim davkoplačevalcem in srečo naši Avstriji, kar pa brez blagoslova Božjega ne more biti

gre za kervavimi sledmi. Marija sreča svojega Jezusa, razprostre svoje roke proti Njemu; pa rabeljni ga stergajo iz njenih rok in silijo dalje.

Jezus omahuje pod težkim križem, Marija se na novo oserči in stopa za njim dalje. Marija z Jezusom nese težki križ v duhu.

Simon Cirenejc je le slabo tolažilo za Jezusa in njegovo užaljeno Mater, ker le z nejevoljo mu pomaga križ nesti. Boljši duša je blaga Veronika, ki umiljeno serce razodene, boleče sočutje pokaže in podá Gospodu pert, da se z njim cbrise; zato pa tudi pri tisti priči dobi od Zveličarja darilo brezmerne cene, ki nikoli ne bo pozabljeno, dokler bo svet stal. V neštevilnih odtisih se vidi Jezusova ljubeznjiva kervava glava z imenom: „Pert sv. Veronike.“ Kako lepo je pač serce, ki s težavami in bridkostmi ima sočutje in po svoji moči deli tolažbo in polajšanje.

Ti pa, o Cirenejc, kako pomagaš Gospodu križ nositi, ker že v postajah „križevega pota“ imamo pred očmi, da še dvakrat potem do verhunca Kalvarije je Jezus pod križem padel: kdo vé, kolikrat pa je omahnil ali padel, kar ni zapisano ali ohranjeno? In ti, ki tako nerad pomagaš svojemu bližnjemu križ nositi: sprašuj tukaj svojo vest!

Prežalosten je pogled ravno pod Kalvarijo. Množica žen, raznih jeruzalemskih gospej je tukaj zbranih, najberže tudi kake soproge tistih, ki so bili krivi Jezusove obsodbe, ki so kričali, da naj bo križan, ali ki so ga celo v smert peljali. Pretresljiv je prizor! Žene, že po natori bolj občutljive kakor moški, zaženó silni šum in jok, ko vidijo Nedolžnega in Pravičnega v takem stanu, vidijo in gotovo mnoge spoznajo tudi Jezusovo prežalostno Mater, ki ga spremlja. Kdo bi se pri tem ne jokal? Več kot jekleno serce bi moral imeti! Gotovo! Terdovratni sinovi in možje teh žen so tisučkrat bolj nesrečni kakor njih miloserčne žene, pa tudi stotisočkrat bolj nesrečni, kakor Marija in Jezus sam v najstrašnejšem svojem terpljenju!

Tega nobeden bolj ne vé kot Sin Božji sam, zato je izrekel vekomaj pomenljive besede: „Ne jokajte se čez Mene, ampak jokajte se same čez sebe (zlasti zaradi svojih móž) in čez svoje otroke!“

(Konec nasl.)

Enciklike papeža Leona XIII v posnetku.

(Dalje.)

VI. Enciklika „Sancta Dei civitas“ od 3. grudna 1880 govori o napravah za razširjanje sv. vere, o sv. Detinstvu Jezus Kristusa in o šolah na Jutrovem. — Prav posebno hvali gorečnost in skerblijivost tistih, ki Propagando podpirajo, da more misijone zderževati in pomočke zanje deliti. — Pojasnuje, da potrebe v ss. misijonih so vedno večje, ktere našteva, poslednjič škofo in vernike živo spodbuja, da naj tolikanj imenitno djanje misijonov z molitvami in z milošnjami podpirajo.

VII. Okrožnica „Diturnum“ od 29. rožnika 1881 govori o deželakem gospostvu. — Pojasnuje pa, da vojska zoper božjo oblast sv. Cerkve, ki se je že davno začela, je postala nevarna človeškemu družbinstvu, in zlasti tudi deželskemu gospostvu. — Omenja posebno umor mogočnega ruskega cesarja, pa protenja in groze, kar zaverženi ljudje zoper druge evropske vladarje brez strahu poskušajo. — Te nesreče in strahote izvirajo iz lažnjivih nauk, ki so jih iznašli novotarji o deželaki oblasti ter iz tega, ker zaničujejo oblast in vpljiv keršanske vere. — Ovrača zmote tistih,

ki terdijo, da vsa oblast je od ljudstva, in enciklika vterjuje z naj mogočnimi dokazi sv. pisma in cerkvenih očetov, da oblast in pravica vladarjev se mora izpeljati od Boga, kakor iz naravnega in neobhodnega vira. Pojasnuje, koliko veljavo in vterjenost dobiva deželska oblast iz tega, pa tudi dokazuje, da resnoba postáv brez verske brambe ne more biti stalna. Torej vladarje in druge vladne načelnike močno opominja, da naj nikar ne prezirajo vpljiva in brambe sv. Cerkve; da naj si posvetne oblasti v prid obračajo pomoč, ki jo deli sv. Cerkev; pa naj spoznajo, da mir in blagostanje države se ohrani le, dokler je med deželako oblastjo in Cerkvijo edinost in prijaznost. — Škofom pa resno priporoča, da naj si prizadevajo, kar je v njihovi moči, da se zmanjšajo nesreče in nevarnosti v človeškem družbinstvu.

VIII. Enciklika „Etsi Nos“ od 15. svečana 1882 do italijanskih škofov — se pritožuje zaradi brezbožnost, ki se množijo po unih krajih. — Z djanji pojasnuje, kaj hudega so storili sovražniki sv. Cerkve. — Čversto opravičuje rimsko papeštvo zoper hudobne krivičenja, našteva pa preimnitne zasluge papežev v blagor laškega ljudstva. — Pripominja, da je prav veliko na tem ležeče, da se te zasluge razkazujejo, pa skriti naklepi sovražnikov obelodanijo, da ne bodo neprevidni prekanjeni. — Katoliške možé, in zlasti pisatelje, goreče opominja, da naj se pridno poganjajo za keršansko reč in zaterjuje, da italijanske zadeve ne morejo srečno vspeševati, ako se ne skerbi za svobodo naj višega Pastirja sv. Cerkve. — Zaterjuje koliko je treba skrbeti in si prizadevati, da se sploh mladina, zlasti za svetišče odmenjena, prav dobro odgoja. Zato tudi omenja pomočke, ki v to zadevajo.

Iz Furmaherjevih spisov.

(Dalje.)

10. Kadar v cerkev greš:

Zveselil sem se tega, kar mi je bilo rečeno: V Gospodovo hišo pojdemo! (Ps. 121, 1.) — Pristopil bom k altarju Gospodovemu in daroval mu bom hvalno daritev! (Pa. 42.)

11. Kadar si pri sv. maši, da sam ne mašuješ; in sicer pri očitni spovedi:

Gospod, odpusti mi moje grehe, ker spoznam, da sem te velikokrat razžalil. Grešil sem, grešil sem, hudo sem grešil! Gospod, bodi usmiljen meni grešniku!

12. O pristopu.

Čast bodi Bogu Očetu in Sinu in sv. Duhu, kakor je bilo od začetka, zdaj in vselej, in na vse večne čase. Amen.

13. Kirije elejson.

Gospod, usmili se nas! Kriste usmili se nas! Gospod usmili se nas! Reši mene in nas vseh greha in večnega pogubljenja!

14. Glorija.

Zahvalimo se ti, o Gospod! za tvoje veliko veličastvo, ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti sam naj viši! Čast Bogu na višavi, in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje!

15. Perve molitve!

Sprejmi milostljivo, o Gospod, naše molitve, ktere z mašnikovo molitvijo sklenemo, in usliši nas!

16. Pri listu (branji).

Hvala ti bodi, o Gospod, za zveličane nauke, ktere si nas učil po svojih prerokih in aposteljnih.

17. Pri evangeliju.

Čast in hvala bodi tebi, Gospod naš Bog! za tvoj sv. evangelij, veselo oznanilo, katero si nam poslal po svojem sinu Jezusu Kristusu in nam pot v zveličanje pokazal. Trdno sklenem in obljubim, po evangelijskih naukih tudi živeti, za sv. vero umreti! O Gospod, potrdi me v tem sklepu. Amen.

18. Vera:

Ako ne znaš niceno-konstantinopolitanske vere, kakor jo mašnik moli, pa moli apostoljako vero, slednjič pa še reci:

Jest verujem v ljubezen Boga Očeta, v milost Jezusa Kristusa, njegovega edinorojenega Sina, ki je Bog in človek skupaj, in v občestvo Boga sv. Duha!

19. Pri darovanji.

O Gospod, jest sklenem svojo daritev z mašnikovo daritvijo, ter ti posvetim in darujem vse svoje dušne in telesne moči v vedno službo, da jih bom le po tvoji sv. volji obračal. Posebno pa ti darujem skesano serce; ker potertega in skesanega serca, o Bog, ne boš zavergel!

20. Pri predglasji, ali Sanktusu.

K tebi, o Bog, povzdignem kviško svoje serce in se sklenem z vsimi nebeškimi angelji in duhovi, ki te neprenehoma časté in hvalijo, in z njimi vred molim in zakličem: Svet, svet, svet si ti, o Gospod vojakinih trum! Nebo in zemlja je polno tvoje hvale. Češčen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! Hosana na višavi!

21. Pred povzdigovanjem:

Gospod, sprejmi milostljivo to pričujočo daritev v poviksanje sv. Cerkve, v blagor njenega najvišega pastirja, našega papeža Leoua, v blagor našega škofa Jakoba, našega cesarja Franciška Jožefa, tudi v blagor in zveličanje vsih, za ktere sem moliti dolžan ali kateri so se mi posebno priporočili. (Imenuj jih.)

22. Pri povzdigovanji sv. Reš. Telesa:

O Bodi moljeno, češčeno in hvaljeno, o presveto Rešnje Telo! Jezus v tebe verujem! Jezus, v tebe upam! Jezus, tebe čez vse ljubim!

Jezus, tvoj sem živ in mertev!

23. Pri povzdigovanji sv. Reš. Kervi:

O bodi moljena, češčena in hvaljena, presv. Rešnja Kri! Jezus, bodi mi milostljiv! Jezus, bodi mi usmiljen! Jezus, odpusti mi moje grehe, Jezus, tvoj sem živ in mertev!

24. Po povzdigovanji:

Spomni se, o Gospod, tudi vsih vernih kristjanov, ki so šli pred nami v večnost, in ki v vicah čakajo rešenja. Kri Tvojega Sina vpije z altara za usmiljenje. — Gospod, usmili se jih, posebno tistih za ktere sem dolžan moliti (Imenuj jih!)

25. Pri Očenašu.

Moli z mašnikom Očenaš; potem se trikrat udari na persi, rekoč: Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ. i. t. d.

26. Pri mašnikovem obhajilu:

Ko si s mašnikom trikrat rekel: Gospod nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo

in ozdravljena bo moja duša, potem zdihni s psalmistom: Kakor jelen hrepeni po studenčni vodi, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog! Mojo dušo žeja po močnem, živem Bogu! (Palm. 41, 3.) Potem še moli: Duša Kristusova, posveti me! i. t. d.

27. Pri mašnikovem blagoslovu:

Blagoslov Boga vsegamogočnega Očeta, in Sina, in sv. Duha pridi nad me in ostani vselej pri meni! Amen. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Nove Smarnice.) Ravno je prišla v založbi „Kat. bukvarne“ na dan nova knjiga:

Marija moja kraljica, ali Šmarnice. Spisal Anton Žgur, župnik v Loškem Potoku. Z dovoljenjem visoko čast. Ljubljanskega knezo-škofijstva. Na 346 straneh obsegajo naslednje tvarine: Marija, moja luč; moja zvezda, moje solnce, moja pesem, moje bukve, moj vert, moja jéd, moj škit, moj biser, moja beseda, moje drevo, moje veselje, moje zerkalo, moja sestra, moj studentec, moj nevesta, moja podoba, moja cvetlica, moj perst, moje orožje, moje sidro, moje pribežališče, moje prebivališče, moja trdnjava, moj turen, moje zdravilo, moja pot, moja čudodelnica, moja srednica, moja mati, moja krona, moja kraljica. — Pridejana je sv. maša, molitve, katere naj se z mašnikom vred opravljajo po vsaki tihi sv. maši, lavretanske litanije, molitve k svetemu Rešnjemu Telesu, k sveti Devici, Materi Mariji, k svetemu Jožefu, za vse potrebe, litanije vseh svetnikov, molitve po litanijah, molitev h križanemu Jezusu, tri božje čednosti in sv. križev pot.

Cena po raznem znesku: 90 v pol usnji, vse v usnji 1 gld., z zlatem obrezkom 1 gld. 20 kr. Po pošti 10 kr. več. Kdor jih 12 skupno naroči, dobi ene za nameček. —

Tvarina je dobro obravnavana, in prav koristna, pojasnovana z zgledi, dogodbami in z reki sv. pisma. Na čelu je lepa podoba Matere Božje. Naj bodo Slovencem gorko priporočena.

Iz Ljubljane. (V Marijanišču) bo P. Kliukowström cvetno nedeljo popoldne ob 1/2 7 pričel nektore govore za moške Vincencijeve družbe. Vsak dan bode zjutraj ob 6tih sv. maša in potem govor, zvečer ob 1/2 7ih pa vselej po govoru litanije z blagoslovom. V sredo zjutraj bode sklep. Vabljeni so tudi moški, čeravno niso udje Vinc. družbe, kar bodo gotovo z veseljem si v prid porabili spoštovalci slovečega govornika. —

Zemljišče za novo hišo katol. rokodelske družbe je tiho nedeljo zjutraj blagoslovil čast. gosp. vodja Jan. Gnezda. Pričujočih je bilo precejšno število gg. rokodelskih mojstrov in pomočnikov. Naslednji dan se je pričelo kopati v prid zidanja. Tretjo nedeljo po veliki noči (varstvo sv. Jožefa) namerjajo uložiti ogelni kamen. — Bog daj srečo!

Iz Borovelj piše nekdo v „Slov. Gospod.“ da je nekaj prav potrebnega in pametnega slišal v nedeljo pred cerkvijo oklicavati; namreč to, da morajo vse kerčme o polnoči zaperte biti (pač bi bilo treba veliko prej kot o polnoči); ako žandar ali srenjski sluga po polnoči dobi kakega gosta v kerčmi, plačati mora gost 50 kr., kerčmar pa 1 gld. kazni. Skrajni čas je že bil, to postavo s papirja v djanje poklicati. Slava torej c. kr. okrožnemu glavarstvu za ta ukazi — Celjakim dijakom je menda c. kr. deželni šolski svet ostro prepovedal hoditi v gostilnice. Res je dijak veči del zgubljen,

ako se začne po gostilnicah potikati. O tej priliki naj omenimo neko zadevo, ki je vredna posebne pozornosti.

Mnogi dijaki sedanje dobe dobivajo „štipendije“, in pa dostikrat precej veliko denarja. To je marsikterim prilika k popolni nesreči in naj globokejšemu prepadu, ker začno denar zapravljati in v vse malopridnosti zahajati. Tu bi se moralo kaj storiti, da bi mladi, ne-kušeni mladenčiči ne dobivali denarja sami v roke.

Boh. Bistrica, 12. mal. travna 1886. H. B. J. K. Prosim te, predraga Danica, naznani vsim blagim naročnikom in čitateljem velike milosti in veselje, kar smo doživeli in se prav v obilnem številu vdeležvali, namreč o sv. poslanji ali v sv. misijonu, ki so nam ga oskerbeli naš prečastiti gospod župnik.

Naprošeni prečastiti gg. misijonarji iz Ljubljane pripeljali so se v delopust Marijnega Oznanjenja popoldan. Silno željno pričakovali smo jih, in kolikor moč, lepo sprejeli z zvonjenjem in osebno ob potu jih pozdravljali spodobno.

Začela se je spoved za šolarje koj v predvečer. Prav lepo so še otroke čast. g. misijonar z ginljivim govorom drugi dan pripravljali za vredno sv. Obhajilo. Prav ginljivo je bilo vse nadaljno opravilo. Vsih enajst dni, kadar je človek v cerkev prišel, so bile gosto obložene spovednice vsih 12 od gosp. župnika naprošenih spovednikov z misijonarji vred.

Neutrjeno so pomagali in delali celi čas, kolikor so jim okolišine dopustile. Ljudje so pa tudi s tako gorečnostjo in veseljem hodili k ss. mašam in pridigam, da je bilo ginljivo gledati veliko prostorno cerkev vse dni dobro napolnovano. Obhajanih ves čas sv. misijona je bilo čez 2600. Zvesto in ginjeno so ljudje poslušali in k sercu si jemali silno lepe govore, ki so jih imeli te zveličanske dneve čast. gg. misijonarji, kateri nam gotovo v spominu ostanejo vse žive dni! Koliko milost se je zadobilo v tem času, koliko molitve in dobrih del se je storilo, koliko tolažbe prejelo, in koliko solz žalosti in veselja uterilo, to sam Večni vé. Največ k temu nam je pripomoglo to, da so nas naš č. g. župnik mesec prej v vsih govorih na sv. misijon pripravljali, da bi si prav res prav ta izvoljeni čas v zveličanje obrnili. Še č. g. vodnik misijonarjev so zadnji dan naznanili svojo zadovoljnost, kako da je bilo veselje vse dni govoriti tako obilni množici ljudi, kakor je bilo tukaj. Le prehitro so nam potekli dnevi. V nedeljo, 4. t. m., že smo obhajali zadnji dan sv. misijona in v sklep postavili so nam ta dan še misijonski križ, ki ga je 8 fantov zadelo pred velikim altarjem. Naprej so šle šolarice s prižganimi svečami, za njimi pevci, pojoči pesem od sv. križa, potem čast. gg. duhovni, in za njimi so nosili križ v ginljivem obhodu okrog cerkve in potem nazaj v cerkev. Postavili so ga na odločeni kraj, ter opravili še dotične molitve. Bila je potem še zadnja pridiga, in slovesna sv. maša, ter na koncu Teceum.

Koj ta dan o poli štirih so nas zapustili čast. gg. misijonarji; prav bridka je bila ločitev; to se je vidilo na obrazih navzočih ljudi, ki so v obilnem številu prišli jih še enkrat pozdravit k odhodu, jim pokazat hvaležnost in vošit srečen pot. Naglo so nam zginili spred oči; nam pa naj po dobroti Božji ostane stanovitnost v dobrem, kakor smo obetali o sv. misijonu, da poslednjič dospemo do pravega svojega cilja. V sveto dolžnost si štejem, da čast. gg. misijonarjem v imenu vsih faranov naznanim prav gorečo in iskreno zahvalo za preobilni trud, ki ste ga imeli pri nas. Bog naj Vam tisočerno poverne; mi pa obljubimo moliti za Vas, da bi Vas Bog še mnogo let zdrave in terdne ohranil v tem svetem poslu, da bi tudi drugim dobrote delili, kakor nam in še prav mnogo in mnogo duš pridobili za sv. nebesa.

Tudi Vam, častiti gg. duhovni, ki ste tako marljivo in neutrjeno delali in pomagali ter korist in slovesnosti še bolj povikševali, se prav iskreno in goreče vsi zahvalujemo; Bog naj Vam tisočerno vse poverne s časnimi in večnimi blagri! Zahvalimo se posebej tudi še domačima gospodoma za vso skerb in trud, ki sta ga imela in ga imata z nami; Bog bode plačal, za kar mi hočemo moliti. Silno velikih težav in skerbi, da sam Bog vé in sami, so že naš prečast. gosp. župnik prestali v naši fari, veliko delali in doveršili in med temi zaslugami lep biser bilo je tudi sedanje sv. poslanje. Bog daj, Mati Božja in sv. Jožef naj nam vsim faranom sprosita, da bi tega milostnega časa nikoli ne pozabili, ter si ga prav v korist in v zveličanje obrnili!

Razgled po svetu.

Iz srednje-afrikanskega misijona. Iz Suvakin-a piše misijonar P. Leopold Hancort, da je v nedeljo septuagesimo ondi kerstil deklico iz rodú Gallas, katero je v ta namen poldrugi mesec vsak dan pridno podučeval. Bila je ugrabljena v svoji deželi z materjo in enim bratom vred od Abisinov, ki so jo ločili od matere in jo prodali barantaču s suznji. Torongija, z imenom, bila je v družbi z mnogimi drugimi pripeljana k morskemu bregu, še nekaj drugih krajev, poslednjič v Meko, potem v drugič v Geddo, kjer jo je odkupila neka malteška družina, ktera se je čez deset let preselila od tam v Suvakin. Kupili so jo za 800 frankov. Torongija sama je močno želela, da bi ne bila med muslimani, ampak med kristjani, in to je bil vzrok, da so med drugimi suznjami ravno njo odkupili ti ljudje. Ni pa ji bilo dosti, da je v katoliški družini, temuč prosila je, da naj jo peljejo v cerkev katoličanov in goreče je prosila svojo novo gospodinjo, da naj bode tudi ona kristjana. Močno je hrepenela po sv. kerstu, in ko je bila pri kerševanji prašana, če se odpove mohamedanski veri, je odgovorila: Da, pa tudi vsim drugim lažnjivim veram, besede, ki jih duhoven ni učil, ampak je sama od sebe tako modro odgovorila.

Dve sobi, ki ste ondotni katoliški naselbi služili za cerkev, ste bili polni ljudstva. Nobeden ni hotel po sv. maši iti iz cerkve. Bili so tam Kopti in gerški razkolniki, vsi močno ginjeni, zdi se mi, da veliko bolj, kot pri svojih lastnih cerkvenih opravilih, in vsi so srečo vošili 16letni novi kristjani, ki je pri sv. kerstu dobila ime Marija Lizabeta, Karmela. Spremljana k svoji materi rednici je dobila obiskovanja celo od mnogih turkov in turkinj, česaravno so ti prenapeto vneti za Mohameda.

Dva dni poprej je bila skrivaj keršena gospa Rozina, druga mohamedanka, omožena z imenom Fatima. Le-ta je bila nevarno zbolela in prosila je, naj smé ostati v hiši Maltezovke, rednice mladokeršence Torongije, kajti pri mohamedanih nima take potrežbe. Zdravniki so rekli, da v treh dneh gotovo umerje. Gospá Maltezovka odpravi iz sobe njeno sorodovino in znanca, jo vpraša, če hoče verovati, kar mi verujemo in potem priti v Sveti raj. Ker je to želela, je bila keršena. Precej po sv. kerstu je rekla, da ne čuti ni več bolezní, in čez pol ure začne umirati. Njeni sorodovinci ji začno govoriti o Mohamedu, pa bolna nirazumela več; in kmalo potem je dušo izdihnila. Njena mlajši hči je tudi pri tisti katol. družini in upa se, da tudi ona bo kristjana. —

V Kairi, kjer je zdaj središe zamurske misijonske družine, se množi število černih katoličanov. V kratkem so zopet sprejeli 4 zamurske 4—10 letne dečke, eno deklico z 10 leti pa k sestram redovnicam. Dva novih sta sina zamurske keršanske vdove, in so ju toraj ker-

Listek za raznoterosti.

stili. Tri je misijonu izročil neki bivši poglavar, da naj se odgojijo v naši sv. veri. — 6. sušca je pri sestrah redovnicah prav spodbudne smerti umerla 30letna zamurka Estera Alojzija Atameuna, iz rodú Dinka. Sprejela je bila sv. vero s pritežnostjo po mnogih molitvah in po priporočevanjih k Mariji D. Le-ta je poprej živeła zanikarno, take pa satan težko pustí iz klés; lepa smert ene njenih nekdanjih spačenih družnic, ki se je bila spreobrnila, jo je poslednjič tako ginila, da se je dala podučiti in kerstiti; potem pa je lepo po veri živeła, dokler je ni sušica spravila. V dolgi bolezni je bila poterpežljiva, in če ji je kaka natorna pritožba kterikrat ušla, se je hitro obrnila k Jezusu križanemu, si je očitala sama sebi, ter se zopet čisto vdala v Božje voljo.

Poročevalec pripoveduje od nje to-le: Jaz se sploh ne menim za sanje in še manj mi je mar jih pripovedovati; vendar pa včasih utegnejo naznanjati občutke tistega, ki jih ima, kakor se mi zdi, da je bilo pri naši čerkuški, kar bom povedal. Po noči po prav nemirnem in silo mučnem dnevu je Estera imela sanje, ki jih je povedala prednici. Zdelo se mi je, je rekla, da vidim našega Gospoda Jezusa Kristusa križanega, ki mi je očital, rekoč: Lej, o hči, koliko sem jaz za-te terpel! kolike bolečine, kolike bridkosti za zveličanje tvoje duše! in ti nemoreš imeti malo poterpljenja iz ljubezni do mene! — Nato je zamurka rekla prednici: Ah! Mati, res je, včeraj sem bila hudobna, nisem poterpela, in zaslužila sem to očitjanje.

Duhoven, ki jo je obiskoval v bolezni, je zapazil podobico Ecce Homo pod njenim zglavjem. Na vprašanje, zakaj da jo tam ima, je odgovorila, da jo včasih pogleda in to ji pomaga k poterpežljivosti. Malo pred smertjo je prosila, da naj ji dajo bridko martro in podobno Marije Device, ktero je vedno posebno vdano častila.

Ko ji je prav hudo prihajalo, ste dve njenih tovaršic spustile jok; Estera pa je moči zbrala, s težo spregovorila vsa mirna in rekla je njima: „Čemu jokati? je li smert kaj napačnega, da bi se moralo jokati?“ — S tacimi občutki je kmalo nato dušo izdihnila v roke Gospodu.

Tako lepi občutki še le v malo letih po spreobrnjenji kažejo, da zamurci niso ne brez serca in ne brez uma.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, sv. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prečestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne progrehe in velike nesreče. — Mladenič, da bi ga Bog obvaroval velike nesreče in na pravo pot pripeljal. — Bolan duhoven za pomoč.

Koledar za prihodnji teden:

19. mal. travna. S. Krescencija. — 20. S. Viktor — 21. S. Anzelm. — 22. Veliki četertek. S. Natanael. — 23. Veliki petek. S. Adalbert (Vojtéh). — 24. Velika sobota. S. Fidel. — 25. Velikonočna nedelja. Vstajenje N. G. J. Kr. Aleluja! S. Marka Ev.

V bratovščino Naše ljube Gospe presvetega Serca Jezusovega pristopilo je s prvim četertletjem, t. j. od začetka januarija do konca marca t. l., 1552 novih udov. Vseh skup šteje ta bratovščina zdaj pri ljubljanski podružnici za slovenske dežele 123.020 udov. Ker opraviljstvo bratovščine, kakor tudi razne njene razmere imajo, mnogotere potrebščine, bilo bi želeti, da bi kateri imovitejših udov, kedar v bratovščino pristopejo, po okoliščinah v njene namene kaj darovali.

V Ljubljani, 13. aprila 1886.

M. Kolar,
tajaik.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Dve dobri roki 40 kr. — Preč. gosp. dek. J. Porenta 2 gld. — Gosp. župn. J. Demšar 2 gld. — Čast. g. župnik Ant. Lušin 2 gld. — Čast. g. župnik Jan. Dolinar 5 gld. — M. J. 2 gld. — Č. g. župnik A. Starè 3 gld. — Neimenovan 2 gld. — Čast. g. Fid. Okoren 5 gld. za sv. leto. — Č. g. V. Orehek 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. O. Metodij Poljanšek v Rudolfovem 15 gld. — Čast. g. Alojzij Kumer, župnik na Berdu 3 gld. 26 gld. — L. R. 1 gld. — Čast. g. Avgust Šinkovec iz Mirne peči 20 gld. — A. D. m. gl. 10 gld. — Č. g. Fid. Okoren iz Lokavca 10 gld. za sv. leto. — Fara Rova 2 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. V. Orehek 1 gld. — Fara Rova 2 gld.

Za zvonove v Sarajevem: A. D. m. gl. 10 gld. — M. J. 1 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalamu: J. K. 2 gld. Fara Rova 1 gld. 60 kr.

Za cerkev sv. Martina na Zilski Bistrici: Po č. g. Ant. Žlogarji 1 gld. — J. K. 1 gld. — Č. g. župn. A. Starè 2 gld.

Za zvonček g. misijonarja V. Laha: G. Janez Dular: Da bi zvon v D. (Op. V pismu stoji: „v B.“; če je drugam namenjeno, prosim, naznanite. Vr.) lepše pel, ali pa da bi bila dva. 1 gld. — Neimenovan 2 gld. — Č. g. župn. A. Starè 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: S Homca po č. g. župniku A. Lušinu 30 gld. 75 kr. — Ledine 14 gld.

Za Marijanišče: A. D. m. gl. 10 gld. — Fara Rova 2 gld. 40 kr.

Za afrikanski misijon: A. D. m. gl. 10 gld. — Fara Rova 2 gld.

Za misijon v Bosni: A. D. m. gl. 10 gld. — Fara Rova 2 gld.

Za misijon v Bulgariji: A. D. m. gl. 10 gld. — Č. g. župn. A. Starè 2 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: A. D. m. gl. 5 gld.

Za Frančiškanski misijon: Iz Lokavca č. g. Fid. Okoren 20 gld. za sv. leto.

Za misijone v Kini, Anama in Tonkingu: M. J. 10 gld.

Za oo. Trapiste v Bosni: A. D. m. gl. 10 gld.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Fara Rova 2 gl. 40 kr.

Za altar sv. Antona v Stangi: Č. g. župn. A. Starè 1 gld.

Za cerkev v Želimljah: Č. g. župn. A. Starè 3 gld.

Za ameriški misijon: Fara Rova 2 gld.

Za najpotrebnejše misijone: A. D. m. gl. 10 gld.

Za milg. škofa v Banjaluki: A. D. m. gl. 10 gld.

Za misijonarje v Carigradu: A. D. m. gl. 10 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: A. D. m. gl. 10 gld.

Za dober namen: V. D. 2 gld.